

[Skjerbæk.]

til, hvis man er utilfreds med den Afgørelse, Udvalget træffer. Det er altsaa i og for sig ikke en Ændring, jeg ønsker, men blot, at man i Loven faar udtrykt den Realitet, som i Virkeligheden følger af Udvalgets Stilling.

Jeg kan tiltræde det Forslag, der er stillet om; at der ogsaa vælges Suppleanter, samtidig med at man vælger Medlemmer til Børneværnsudvalget. Det har voldt visse Vanskeligheder, at der ikke i Loven var Bestemmelser om saadanne Suppleanter, idet Udvalget er sammensat paa en anden Maade end Kommunalbestyrelsen, og Valget altsaa finder Sted efter andre Linier.

I øvrigt vil jeg gerne udtrykke min Glæde over, at vi nu faar en Lov, som virkelig bliver rigtig, saa at man ikke behøver en Kommentar til Paavisning af, hvad det er for et Udvalg, der har at gøre med Sagerne. Jeg tænker hermed paa den sidste Del af Lovforslaget, § 26, som paa en Række Punkter ændrer „det sociale Udvalg“ til „Børneværnsudvalget“.

Jeg har kun et Par enkelte Ting, jeg i denne Sammenhæng vil nævne. Det er § 128 i Forsorgsloven, hvor der i 1ste Stykke staar, at man kan give Tilskud til en Institution for forebyggende Børneforsorg, der „enten drives af det sociale Udvalg eller har en Bestyrelse paa mindst 3 Medlemmer“.

Jeg tror, det vilde være mere korrekt at sige: „enten drives af en Kommune eller har en Bestyrelse paa 3 Medlemmer“, thi det er jo normalt ikke det sociale Udvalg, som har med den forebyggende Børneforsorg at gøre. Ganske vist har man, saadan som Lovens System er, ikke ment at kunne give Børneværnsudvalget Ret til selvstændig at bevilge de Tilskud, der kan blive Spørgsmaal om, hvis man giver et Paalæg med Hensyn til et Barns Opdragelse, f. Eks. bestemmer, at det skal sendes til en Børnehave eller lignende. Jeg mener, at det vilde egentlig være rigtigt at gaa det Skridt videre at give Børneværnsudvalget ogsaa Retten her. Man kan naturligvis sige, at det er en lille Afvigelse fra det, der er Princippet i Loven, nemlig at det er det sociale Udvalg, som skal træffe Afgørelserne, saalænge Barnet er i sit Hjem, men her er alligevel et Omraade, hvor jeg for mit Vedkommende vilde finde det nok saa naturligt, om det var Børneværnsudvalget, som fik Beføjelse til at tilstaa de smaa Beløb, der her kan være Tale om, f. Eks. betale for et Barns Besøg i en Børnehave, Vuggestue eller lignende.

Dernæst vil jeg gerne have Lov til at gøre opmærksom paa § 55, som man ikke har rørt ved i Lovforslaget, men der er et Problem her, jeg gerne vilde drage frem. Det er jo Lovens almindelige Princip, at de Forpligtelser, der paahviler en Kommune som Opholdskommune, bliver ved at bestaa, indtil det Trangtilfælde, der nødvendiggjorde Hjælpen, er behandlet til Ende. Jeg skal ikke gøre mig til Talsmand for nogen Ændring heri, men jeg vil dog gerne sige, at hvis man anvender dette Princip alt for skematisk, alt for logisk, om jeg saa maa sige, kan man komme til ubehagelige Resultater. Jeg skal her særlig nævne det Tilfælde, at et Barn under 18 Aar bliver fundet et Sted i en Kommune og derefter bliver sendt hjem til den Kommune, hvor det har sit Hjem, til Forældrene. Naar Kommunen, der hjemsender Barnet, har skaffet sig at vide, at Forældrene er i Stand til at modtage Barnet, synes jeg, at Kommunens Pligt med Hensyn til det Barn maa være opfyldt, saadan at den Hjælp, der maa ydes Hjemmet, efter at Barnet er kommet tilbage, maa betragtes som ydet til et nyt Trangtilfælde; det er i Virkeligheden ikke længere Barnet, der trænger, men det er det Hjem, hvor Barnet hører hjemme, som trænger til en særlig Hjælp. Jeg tillader mig at henstille det Spørgsmaal til nærmere Overvejelse.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord om § 130, som jo er Centrum i Bestemmelserne for Børneforsorgen. Den falder som bekendt i to Dele. Den første Del svarer til de tidligere Bestemmelser i Værgeraadsloven og handler altsaa om det Tilfælde, hvor man maa anbringe et Barn uden for Hjemmet, „beslutte Fjernelse“, som der staar i Loven, fordi der er noget i Vejen med Barnet, med Hjemmet eller begge Dele. Men dernæst er der i Paragraffen et 2det Stykke, som siger:

„Endvidere paahviler det Udvalget at drage Omsorg for Anbringelse, Opdragelse og Uddannelse af et Barn, der staar uden Forsørger, eller hvis Forældre midlertidig paa Grund af Sygdom eller lignende er ude af Stand til at sørge forsvarelig for det og derfor har fremsat Begæring derom.“

Det er navnlig de sidste Ord, som volder Vanskelighed, og som har voldt Socialministeriet visse Vanskeligheder med Hensyn til at faa en Fortolkning, som kunde være holdbar og rimelig. Der foreligger fra 3. Maj 1935 en meget udførlig Skrivelse fra Socialministeriet, som imidlertid førte til